Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

10. Aarg. Nr. 21. *Den 1. August 1861.* Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Aandens Lys. — Forestaaende Plager.

Tale af Præs. B. Young, afholdt i Tabernaklet i Store Saltsøstad den 15de Juni 1860.

(Fra „Deseret News.“)

Det evige Livs Ord, Guds hellige Præstedømme med dets Nøgler, Kræfter og Velsignelser ere skjenkede til os, og dersom vi ære dem og den Gud, der gav os dem, vil dette Folk nyde stor Fred og Glæde formedelst Evangeliets Hellig-Aand. Salig Fred hviler over dem, som elske Herrens Lov og holde hans Befalinger.

Der blev sagt her i Morges, at de, som vende sig bort fra Herren, ere i Mørket, ja meget formørkede. Ethvert Princip i den sande Philosophi overbeviser Enhver, der forstaaer Evangeliets Aand og har annammet Livets Ord, om at Mørket bliver i Forhold til det Lys, man har forkastet. Opdrag et Barn i en Celle, hvor kun en svag Lysning kan trænge ind, og Barnet vil tilbringe sin Tid nogenlunde tilfreds, medens En, der var vant til Dagens fulde Lys, slet Intet vilde kunne see i Førstningen. Jo større det Lys er, som et Individ eller Folk har annammet, desto større vil Mørket blive, naar de forsage Lyset.

Aanden oplyser deres Forstand, som ikke have forkastet Guds Naadesdag, og lærer dem, om de vandre paa Sandhedens Bane, eller om de overtræde Herrens Bud. Naar en Person kommer til det Standpunkt, at Sandhedens Aand ophører at oplyse hans Forstand, da veed han Intet om Herrens Befalinger, men følger sine sandselige Lyster og Tilbøieligheder, og er paa Veien til Fordærvelse. Saalænge Folk ere i en saadan Tilstand, at det er muligt for dem at vende tilbage til Herren, efter at have engang annammet Christi Kjærlighed, vil der til visse Tider tilkjendegives dem, om de vandre i Sandheden eller ikke.

Sandhed er det Modsatte af Vildfarelse — den er en Kjendsgjerning, hvorsomhelst den findes. En Mand kan, uagtet han ikke har faaet Myndighed fra Himmelen, men kun ved det Lys, der boer i ham, er bleven overbeviist om, at Nationerne ere langt afvegne fra Gud, og at hans øvrige Troesfæller ikke følge det

Nye Testamentes Forskrifter, staae frem og forkynde, at hans Samvittighed byder ham at opreise en reen og hellig Menighed for Christum. Han prædiker for Menneskene, opfordrer dem til at blive den Allerhøiestes Hellige. Han formaner dem til at omvende sig af sit ganske Hjerte, til at blive sande Guds Børn ved Troen; han lærer dem mange gode og fornuftige Principer, mange af Herrens Befalinger samt Aabenbaringerne, som findes i det Nye Testamente, men kjender intet Mere. Forbedrer efter Forbedrer, Dissenter efter Dissenter følger i Reformatorens Fodspor. Enhver siger sig at forkynde en renere og helligere Lære, end før er bleven lært; men det Spørgsmaal opstaaer: Hvem er pligtig til at adlyde en saadan Mands Forordninger? Herren har ikke kaldet ham; Jesus har ikke viist sig for ham; Peter, Jacob og Johannes have ikke været hos ham og overdraget ham det hellige Præstedømmes Nøgler. Han staaer ikke i nogen Forbindelse med Himmelen, men handler efter Samvittighedens Bydende.

Saadan er den christne Verdens Tilstand. Menneskene ere ved sine Forfædres Traditioner og ved den Deel af Christi Lys, som besjæler Enhver, der kommer hertil Verden, overbeviste om, at de skylde et høiere Væsen Ærbødighed, og dette Væsen have de en medfødt Trang til at ære, dyrke og paakalde. Denne indre Drift er det, som tilskynder dem til paa eget Ansvar at opreise Menigheder efter Sigende til Christum. Hvem ere forpligtede til at adlyde deres Ord? Naar en Sandhed bliver fremsat, ligemeget enten det er af en Gudsfornegter eller af En, der troer paa et høiere Væsen, en Religionsbekjender eller en Vantro, saa tilhører den Guds Folk. Selv om Lucifer skulde bringe en Sandhed til dette Folk, da have de Ret til at tage den, den er deres. Men om han fordrer Lydighed mod den Sandhed, han kommer med, er Nogen da forpligtet til at adlyde den paa hans Ord? Aldeles ikke.

Naar en Mand af Samvittighedens Drift foretager sig at opbygge Guds Rige, at forbedre Nationerne, da kan han gaae saa langt som hans moralske Følelser tilskynde ham, men han har ingen Fuldmagt fra Himmelen. Om en Mand skulde komme her og lære os een, ti eller hundrede Sandheder, saa meddeler han os kun Noget, som ikke retmæssigt tilhører ham, forend han adlyder Herrens Befalinger. De Sandheder ere vore, thi al Sandhed hører Guds Folk til; men vi ere aldeles ikke pligtige til at adlyde ethvert Væsen i Ting, der vedkomme vor Saliggjørelse, medmindre han taler ved det hellige Præstedømmes Bemyndigelse eller Sanction.

De Hellige have faaet Eiendomsret til al Sandhed ved Lydighed til Guds Befalinger. Den tilhører ikke Hyklerne, dem, som bryde eller vende sig bort fra Guds Love. Al Sandhed, ethvert godt Princip, Himmelens og Jordens Fylde, ja al Tidens og alle Evighedernes Fylde, saavel forbigangne som nærværende og tilkommende, tilhører den Allerhøiestes Hellige. Disse Velsignelser tilhøre Ingen, som overtræde Herrens Bud, men baade Saadanne og de Trofaste skulde høste den fortjente Løn for sine Handlinger. Dersom Menneskene vælge at vandre paa Fordærvelsens Vei, kunne de vente Fordærvelse; dersom de vandre paa Veien til Opløsning, kunne de vente at blive opløste; dersom de gaae paa Veien til Tilintetgjørelse, ville de blive tilintetgjorte. Bibelen, Mormons Bog og Frelserens Ord ved sin Tjener Joseph Smith vil Alt blive bogstaveligt opfyldt. Hvad troe de Hellige herom? Er der Tro og Kraft iblandt dem? Føle de sig grundfæstede paa Klippen? Troe de, at Propheternes

Ord skulle opfyldes? Der gives Tider, hvor Menneskene tildeels ere overladte til sig selv, og Tvivl indsniger sig hos dem; men naar de ere levende i Troen og virksomme i deres Kald, ere de faste og urokkelige og føle sig byggede paa den evige Sandheds Klippe, Aabenbaringens Klippe. Forstaae I, at alle Herrens Ord skulle opfyldes? De, som forstaae hvad de læse og høre, vide det for sig selv; men hvorledes kunne Menneskene i Almindelighed forstaae det? De kunne læse og høre Sandhedens Ord, og dog kunne de i deres naturlige Tilstand ikkefatte dem. De maae annamme Aabenbaring enten ved Prædiken eller paa anden Maade, og maae være i Besiddelse af den Aand, der altid skulde besjæle en Forkynder af Evangeliet, for at kunne forstaae hvad de høre. Troe I, der er Ulykker og Nød blandt Nationerne nu? Ikke saa meget. Alt hvad vi hidtil have hørt er neppe Indledningen eller Begyndelsen til det, som forestaaer. Naar de Ældstes Vidnesbyrd ophører, og Herren siger til dem: „Kom hjem, jeg vil nu prædike paa min egen Viis for Jordens Nationer!“ vil Alt, hvad I nu vide, neppe kunne ansees som en Indledning til de Straffedomme, som skulle komme ved Sværd, Ild, Uveir, Jordskjælv, Hagl, Oversvømmelse, Torden og Lynild. Hvad har vel Ødelæggelsen af nogle Jernbanevogne at betyde? Man vil faae at høre, at mægtige Stæder, som nu forgudes af Menneskene, ere sunkne ned i Jorden og have begravet alle Indbyggerne under sine Ruiner. Havet vil overskride sine Grændser og opsluge store Byer. Hunger vil hjemsøge Nationerne, og Folk vil reise sig mod Folk, Rige mod Rige, Stat mod Stat, saavel i vort eget Land som i fremmede Lande; de ville ødelægge hverandre og hverken bryde sig om deres Næstes, deres Familie eller deres eget Liv. De ville være liig Jarediterne, der levede før Nephiterne paa dette Land, og ødelægge hverandre til sidste Mand paa Grund af den Vrede, som Djævelen vil opvække i deres Hjerter, fordi de have forkastet Livets Ord og ere overgivne til Satan, der kan gjøre med dem, hvad han lyster. I synes maaskee, at det, vi nu daglig høre, er forfærdeligt; men Guds Trofaste ville opleve de Dage, da de maae lukke sine Øine af Forfærdelse over de Ulykker, der skulle komme over de ugudelige Nationer. De Retfærdiges Hjerter ville fyldes af Smerte og Angst for deres Skyld.

Hvad er Eders Mening, Brødre? Troe I disse Trængsler snart ville komme? Ønske I, at disse Ting maae begynde i Aar, at Herrens Vredesskaaler maae blive udøste over deres Hoveder, som forfulgte Eder og have drevet Eder fra By til By, fra Sted til Sted, indtil I fandt et Hjem blandt disse Bjerge, og som have fulgt os lige hertil, bestandig i den Tro, at de have Magten til at ihjelslaae den sidste Hellig? Ønske I at udøse disse Skaaler over Nationerne og tage Hevn over dem, som saa grusomt have forfulgt Eder? Glæde I Eder over Eders Medmenneskers Lidelser? Jesus døde netop for de selvsamme Væsener. Have I nogensinde tænkt alvorligt over, at Jesus, Guds Søn, frivilligt udgjød sit Blod for dem, saavel som for os?

Troe I ikke, han har Medlidenhed med dem? Jo, han ynkes inderligen over den Nation, som nu i en Snees Aar har gjort alt Muligt for at udrydde Guds Søns Præstedømme og enhver Hellig af Jorden. Han er barmhjertig og overbærende med dem, han paavirker dem med sin Aand og sender af og til sine Tjenere til dem for at opreise dem. Forundres derfor ikke over, at jeg beder for hver Sjæl, der kan frelses. Staae de endnu til at frelses? Ja. Mange af dem kunne

blive frelste, hvis de ville vende om til Herren.

Dersom Nogen kommer frem med et oprigtigt Hjerte og en ydmyg, reen Aand og forlanger Daab til Syndsforladelse, og Ordinantsen bliver forrettet af En, som har Myndighed, er den Mand frelst? Ja, indtil den Tid. Om Herren da skulde finde for godt at bortrykke ham fra Jorden, saa er den Mand berettiget til Himmelens Glæder, han er en Arving til det celestiale Rige, fordi han har troet, omvendt sig og er bleven døbt, og har gjort Alt, hvad der fordredes af ham indtil den Stund. Men efterat han er bleven døbt og har faaet Haandspaalæggelse for den Hellig-Aand, antag saa, at han den næste Dag bliver befalet at forkynde Evangeliet, eller undervise sin Familie og hjælpe til at opbygge Guds Rige, eller at give Alt, hvad han eier, til de Fattiges Underholdning, og han skulde svare: „Jeg vil ikke!" da vilde hans Daab og Haandspaalæggelse være forgjeves — han vilde blive et Fortabelsens Barn. Siger han derimod med et villigt Sind: „Her er mine Eiendele; jeg vil ikke blot give Tiendedelen deraf, men det Hele er til Herrens Tjeneres Raadighed, gjør med det, hvad I ville," da vil han vedblive at nyde Frelse.

Det er den nuværende Frelse og den nuværende Indflydelse af Guds Aand, som vi daglig trænge til, for at kunne være sikkre paa vor Ophøielse. Naar en Person vægrer sig ved at lyde Himmelens fremtidige Befalinger, da ville hans tidligere Synder beholdes ham — hans tidligere Retfærdighed viger fra ham, og den regnes ham ikke til Gode; men havde han vedblevet i sin Retfærdighed, vilde han være frelst Dag efter Dag formedelst sin Daab, Haandspaalæggelse og Lydighed mod Guds Bud. Han vil være frelst Uge efter Uge, Aar efter Aar, ja altid, og er beredt for Guds celestiale Rige, naarsomhelst Tiden kommer for ham at indgaae i samme.

Jeg ønsker daglig Frelse. Jeg taler forholdsviis kun lidt om Evighederne, Guderne og deres mægtige Undergjerninger, hvem der først skabte dem eller hvordan de bleve til, for jeg veed Intet derom. Evigt Liv tilbydes os, og det tilkommer os at annamme det i Dag og ikke at vente til Millenniet. Lad os vandre saaledes, at vi hver Aften med Glæde kunne see tilbage paa Dagens Handlinger, omvende os fra Synd, hvis vi have nogen at forsage, og opsende vore Bønner til vor Fader; da kunne vi lægge os til Hvile og sove i Fred, indtil vi næste Morgen atter opstaae med Taknemmelighed til Gud og begynder vort nye Dagværk alene med hans Ære for Øie.

„Hvem I fremstille Eder som Tjenere til Lydighed mod, dens Tjenere ere I." Adlyd ikke Kjødets Lyst, Øiets Lyst og Tilbøieligheden til at sammenskrabe jordisk Mammon. Der findes dem i denne Forsamling, som ere saa kortsynede og saa blottede for evig Viisdom og Kundskab, at de troe, Broder Brigham jager efter Guld — efter denne Verdens Ting. Dette er en falsk Følelse, en falsk Anskuelse, en falsk Tro. Jeg er nødt til at tage Vare paa det, Gud anbetroer mig, og at benytte det paa den bedst mulige Maade. Jeg tragter ikke efter Verden, ei heller efter de Ting, som ere i Verden; men Gud velsigner mig overflødigen med timelige Goder, og det er min Pligt at drage Omsorg for samme. Troe I, jeg elsker Verden? Jeg gjør det ikke. Viis mig den Mand, der er villigere end jeg til at opoffre sin Rigdom.

Bestræb Eder for ikke at nære falske Begreber. Naar I annamme Noget, som ikke er sandt, er det skikket til at formørke Sindet. Mit Ønske er, at I maae tænke ret og handle ret bestandig. Elsk ikke

Verden, eller de syndige Ting i Verden, men søg Guds Rige og hans Retfærdighed, og alt Fornødent vil da vorde Eder givet. Maaskee Nogle kunne synes, at der gives mig Mere, end jeg behøver; men jeg troer ikke, der findes en Eneste i hele denne Forsamling, som forstaaer bedre end jeg at tage Vare paa Livets Goder.

Det Spørgsmaal er bleven fremsat her i Dag, om I forstaae at frelse Eder i timelig Henseende. Jeg har kjendt Folk, som vare deres Religion hengivne med Legem og Aand, men som dog ikke forstode sig paa at opgrave en Rad Kartofler — de vilde grave hele Marken over, først i een Rad, saa i en anden. En af de Brødre, som bragte Evangeliet til Broder Kimball, mig og Andre, var tilfældigviis tilstede engang, da vi byggede et Blokhuus. Vi troede dengang som nu, at en Mand bør gjøre sig nyttig til enhver Tid, og bad derfor denne Broder at hjælpe os med en Tømmerstok. Han tog en Haandspage og forsøgte at løfte Stokken op paa os, istedetfor paa Bygningen. Der er Mange, som ere ligesaa tankeløse som denne Mand.

Uagtet Nogle ikke forstaae at skaffe sig Livets Fornødenheder, kunne de maaskee nok forstaae at skaffe sig Adgang til Himmeriges Rige. Dersom de, der forstaae at erhverve sig denne Verdens Mammon, ikke ere omhyggelige med Anvendelsen af samme, hvem vil da skaffe dem den sande Rigdom?

Maa Gud velsigne Eder og Enhver, der elsker Sandheden. Amen.

Lærdomme i Jesu Christi de Sidste-Dages Helliges Kirke.

(Fortsat fra Pag. 299.)

Flere Guder.

Bibelen. 2 Moseb. 18, 11. „Jeg veed, at Herren er stor fremfor alle Guder; thi i den Handel, som de hovmodede sig af, var han over dem."

Ps. 82, 1. „Gud staaer i Guds Forsamling; han dømmer midt iblandt Guderne."

1 Moseb. 1, 26. „Og Gud sagde: „Lader os gjøre et Menneske i vort Billede, efter vor Lignelse."

2 Moseb. 15, 11. „Hvo er som Du iblandt Guderne, Herre?"

5 Moseb. 10, 17. „Thi Herren Eders Gud er en Gud over Guderne og en Herre over Herrerne, den store, den mægtige, den forfærdelige Gud, som ikke anseer Personer."

Ps. 86, 8. „Der er Ingen som Du iblandt Guderne, Herre, og der er ingen som dine Gjerninger."

Ps. 95, 3. „Thi Herren er en stor Gud, ja en Konge over alle Guder."

Ps. 97, 9. „Thi Du, Herre, er den Høieste over al Jorden, Du er saare ophøiet over alle Guder."

Ps. 136, 2. „Takker den Guders Gud, thi hans Miskundhed er evindelig."

Ps. 138, 1. „Jeg vil takke Dig af mit ganske Hjerte; jeg vil synge Dig Psalmer for Guderne."

1 Kron. 16, 25. „Thi Herren er stor og saare priselig, og han skal frygtes over alle Guder."

2 Kron. 2, 5. „Og det Huus, som jeg vil bygge, skal være stort, thi vor Gud er større end alle Guderne."

Dan. 2, 11. „Den Ting, som Kongen begjerer, er svar; der er og ingen Anden, som den kan kundgjøre for Kongen, uden Guderne, hvis Bolig er ikke hos Menneskene."

Dan. 11, 36. „Og Kongen skal gjøre efter sin Villie og ophøie sig og gjøre sig stor over enhver Gud, og tale underlige Ting imod Gudernes Gud."

Joh. 10, 34. „Jesus sagde: Er der ikke skrevet i Eders Lov: I ere Guder? Dersom han kalder dem Guder, til hvilke Guds Ord skete, og Skriften kan ikke feile."

1 Cor. 8, 5. „Thi omendskjøndt der er saakaldte Guder, være sig i Himmelen eller paa Jorden, som det hedder: der er mange Guder og mange Herrer."

Joh. 1, 1. „I Begyndelsen var Ordet, og Ordet var hos Gud, og Ordet var Gud."

1 Joh. 3, 2. „Men vi vide, at naar han aabenbares, skulle vi vorde ham lige."

Aab. 1, 6. „Han haver gjort os til Konger og Præster for sin Gud og Fader, ham være Ære og Kraft i al Evighed! Amen."

Aab. 3, 21. „Den, som seirer, ham vil jeg give at sidde med mig paa min Throne, ligesom og jeg haver seiret og sidder hos min Fader paa hans Throne."

Aab. 20 4. „Og jeg saae Throner, og de satte sig paa dem."

Aab. 14, 1. „Og jeg saae, og see, Lammet stod paa Zions Bjerg, og med det hundrede fire og fyrretyve Tusinde, som havde dets Faders Navn skrevet paa deres Pander."

Pagtens Bog. (7de Forelæsn. § 9. 10.) „Saaledes siger Johannes i sin første Epistel, tredie Capitel, andet og tredie Vers: „I Elskelige! nu ere vi Guds Børn, og det er endnu ikke aabenbaret, hvad vi skulle vorde; men vi vide, at naar han aabenbares, vi da skulle vorde ham lige; thi vi skulle see ham, som han er. Og hvo, som har dette Haab til ham, renser sig selv, ligesom han er reen." Hvorfor rense sig selv ligesom han er reen? Fordi, at dersom de ikke gjøre det, de kunne ikke vorde ham lige. — — — Og Frelseren siger i Matth. 5, 48: „Værer fuldkomne, ligesom Eders Fader i Himmelen er fuldkommen." Om Nogen skulde spørge, hvad betyder alt dette? Kan man uddrage Svaret af hvad der forhen er anført af Johannes, at naar han (Herren) skal aabenbares, skulle de Hellige vorde ham lige; og dersom de ikke ere hellige, ligesom han er hellig, og fuldkomne, ligesom han er fuldkommen, kunne de ikke vorde ham lige; thi intet Væsen kan nyde hans Herlighed uden at besidde hans Fuldkommenhed og Hellighed, ligesaa lidt som de kunde regjere i hans Rige uden hans Magt. — — — Disse Frelserens Lærdomme vise os paa det klareste af hvad Beskaffenhed Saliggjørelsen er, og hvad han tilbød Menneskene, der han tilbød at frelse dem — at han vilde gjøre dem ham selv lige, og han var liig Faderen, det store Mønster for alle salige Væsener."

(Side 237, 5.) „De ere dem, i hvis Hænder Faderen har givet alle Ting, de ere dem, der ere Præster og Konger, der have annammet af hans Fylde og af hans Herlighed, og ere den Allerhøiestes Præster efter Melchisedeks Orden, hvilken var efter Enochs Orden, hvilken var efter den eenbaarne Søns Orden, hvorfor, som skrevet er, de ere Guder, nemlig Guds Sønner; derfor ere alle Ting deres, være sig Liv eller Død, det Nærværende eller det Tilkommende; Alt er deres, og de ere

Christi, men Christus er Guds, og de skulle seire over alle Ting. — — — Disse ere de, hvis Legemer ere celestiale (himmelske), hvis Herlighed er som Solens Glands, ja Guds Herlighed, den høieste af Alle, hvilken Herlighed Solen paa Firmamentet er et Billede paa, som skrevet er."

(Side 239, 7. „Vi saae ogsaa de Celestiales Herlighed, hvilken overgaaer Alt, hvor Gud, Faderen, regjerer paa sin Throne evindeligen, for hvis Throne alle Ting bøie sig i ydmyg Ærefrygt og give ham Æren til evig Tid. De, som boe hos ham, ere den Førstefødtes Menighed, og de see Ansigt til Ansigt, og erkjende ligesom de og ere kjendte og annamme af hans Fylde og af hans Naade, og han gjør dem lige i Myndighed, i Magt og i Herredømme."

Joseph Smith. (Af hans Levnetsløb for 12te Juli 1843.) „Thi disse Engle adløde ikke min Lov, derfor kunne de ikke formeres, men maae forblive eenlige, uden Ophøielse i deres Salighed evindeligen, og ere fremdeles ikke Guder, men Guds Engle til evig Tid. — — — Og de skulle gaae forbi Englene og Guderne, som ere satte der, til sin Ophøielse og Herlighed i alle Ting, som er bleven beseglet paa deres Hoved, hvilken Herlighed skal være en Fylde og en Fortsættelse af Slægterne til evig Tid. Da skulle de være Guder, thi de have ingen Ende; derfor skulle de være til fra Evighed til Evighed, fordi de blive ved; da skulle de være over alle Ting, fordi alle Ting ere dem undergivne. Da skulle de være Guder, fordi de have al Magt, og Englene ere dem undergivne. — — — Jeg er Herren din Gud, og vil give Dig mit hellige Præstedømmes Lov, som den blev anordnet af mig og min Fader, førend Verden blev til. Abraham annammede Alt, hvad han annammede ved Aabenbaring og Befaling, ved mit Ord, siger Herren, og er gaaet ind til sin Ophøielse og sidder paa sin Throne. — — — Abraham erholdt Medhustruer, og de fødte ham Børn, og det blev ham regnet til Retfærdighed, fordi de vare ham givne, og han efterlevede min Lov, ligesom og Isaak og Jacob ikke gjorde Andet, end hvad der blev dem befalet; og fordi de ikke gjorde Andet, end hvad der blev dem befalet, ere de indgangne til sin Ophøielse ifølge Forjættelserne, og sidde paa Throner, og ere ikke Engle, men Guder."

Til de unge Søstre.

Af Søster Victoria Pegg.

(Fra „Millennial Star.")

„Drager ikke i ulige Aag med de Vantroe, thi hvad Samfund haver Lys med Mørke?"

Paulus.

Kjære Søstre! Ovenstaaende er en særdeles vigtig Paamindelse og kan ikke noksom indskjærpes enhver Sidste-Dages Hellig og fornemmelig Zions Døttre, der inden længe ville faae det hæderlige Hverv, at „danne de Unges Sind og opdrage dem i Herrens Frygt." Vi burde altid kappes med hverandre om at fremsætte det bedste Exempel, istedetfor at fylde vort Sind med denne Generations tomme,

forfængelige Nonsens. Have vi ikke Alle annammet det samme Evangelium? Lader os derfor daglig vise i vor Vandel, at vi ere fuldkommen værdige til at kaldes vor himmelske Faders Døttre. Dersom vi aldrig forsømme, selv naar ingen Dødeligs Øie seer os, at udøse vort Hjerte i Bøn til Herren, bedende ham om Viisdom Dag for Dag, troe I da, at han vil tillade os at fæste vor Kjærlighed et eneste Øieblik paa Babylons Sønner, som hade hans Folk og foragte hans Love, og som dog paastaae at elske en Qvinde, der for evig har sluttet sig til hans Pagtens Folk? Nei, det vil aldrig være Tilfælde. Herren har altid været streng i denne Henseende, naarsomhelst han har havt et Folk paa Jorden. Selv i gamle Israels Dage sagde han: „Lad ikke Eders Døttre tage deres Sønner (de Vantroes) tilægte," og megen Sorg og Kummer har været Følgen af at oversee dette Bud.

De Hellige i Pauli Dage befaledes at ægte hvem de vilde, naar „det alene skeer i Herren." Hvilke Fordele have vi af at ringeagte dette Bud? Jeg kan ikke nævne een. Derimod vil man nyde varig Lykke, naar man er forenet med en sand Hellig. Ligemeget hvad hans daglige Beskjæftigelse er, naar han kun røgter sit Kald med Troskab og bestræber sig for at efterleve sin Religion, da vil Herren velsigne ham og dem, der høre hans Huus til. Til Lykke er den Tid ikke langt borte, da Zions Døttre ville blive bekjendte, ikke blot for deres „Skjønhed og smukke Klæder," men for deres aandelige Overlegenhed, thi ligesom en Kilde, der altid udvælder, men aldrig tømmes, saaledes vil deres Viisdom altid forøges, og ligeledes ville de blive bekjendte for sin sagtmodige og beskedne Optræden, og for Ordenen og Freden, der hersker i deres Hjem.

Dette skulde tilskynde os til forøget Flid; thi ved at varetage vore huuslige Sysler nu og ved bestandig at uddanne vort Sind formedelst Guds Aands Bistand, skulle vi vise os værdige til evindeligen at omgaaes med dem, der skulle blive Konger og Frelsere paa Zions Bjerg. Vel sandt, vi have vore Prøvelser. Enhver, der fortjener Navn af en Hellig, har havt nok af dem i dette Rige. Men lad dem ikke overmande os, thi dersom vi give efter i Prøvens Stund, vil vor Kraft svækkes. Ved saaledes at ære vort Kald ville vi drage alle gode og ædle Mennesker til os og altid være omgiven af en hellig Indflydelse, der vil holde enhver Ugudelig i sømmelig Afstand. Guds trofaste Sønner ville forstaae, at om vi end have været upaaagtede af Verdens Store, er Tiden ikke fjern, da celestiale Kroner skulle straale paa vort Hoved, og et Rige, langt større end nogen jordisk Dronnings, gives os til evig Eie.

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste August.

Vi optage følgende Artikel fra „Millennial Star."

Frelseren og hans Apostler som de betragtedes af deres Samtid. Uagtet Bibelen er tilgjængelig for Alle, og i Almindelighed læses af Fleertallet af Menneskene, lægges der en mærkværdig blind, uforklarlig Uvidenhed for Dagen i mange Punkter, omtalte i Skriften. Dette er maaskee ikke Tilfælde i større Grad med

noget Punkt, end Nutidens Mening om Jesu og hans Apostlers Charakteer. Størstedelen af de saakaldte Christne har kun et dunkelt Begreb om Jesu og Apostlernes Stilling i Samfundet, om deres Forhold og Omgivelser, samt om Grundene hvorfor Jøderne behandlede dem som de gjorde, og den nulevende Christenhed fordømmer uden videre en Generation, som kunde være saa ugudelig at forfølge saadanne hellige Mænd. De Christne kunne ikke indsee, at Jøderne havde den mindste Undskyldning for deres grusomme Adfærd mod Guds Søn og hans Tjenere, men troe, at dersom de havde levet paa hiin Tid, vilde de ikke have gjort sig skyldige i Udgydelsen af Propheternes Blod. Naarsomhelst de have seet Frelseren og Apostlerne fremstillet i simple Træsnit, i elegante Lithographier eller i Malerkunstens fuldendte Mesterstykker, have de altid havt et saa fromt og ærefrygtvækkende Udtryk, især Frelseren, hvis forklarede Træk og Gloriekrands have gjort et uudsletteligt Indtryk næsten paa Enhver, at de aldeles glemme, at „der ved ham ikke var nogen Anseelse, hvorved man kunde have Lyst til ham," og at hans Disciple vare simple, udannede, daarlig klædte Folk. De glemme, hvad Apostlerne selv have skrevet om Frelseren og hans Omgivelser, og undre sig over, hvorledes Jøderne kunde være saa blinde, ikke at kjende deres ventede Messias.

Men giver den nulevende Slægt ved sin moralske Optræden noget Beviis for, at den vilde have modtaget Jesus og hans Apostler paa en hæderligere Maade end Jøderne? Om vi skulde grunde Svaret paa vor egen Erfaring, maatte vi svare Nei! — de Christne have tværtimod viist, at om de end ikke ere deres Børn, som myrdede Propheterne, saa ere de idetmindste deres værdige Efterfølgere. De forkaste Sandheden, ihjelslaae Propheterne, forfølge og plage Guds Tjenere med den samme Heftighed, det samme indædte Had og med ligesaa lidt Grund som Jøderne for 1800 Aar siden, og dog ivre de ikke mere for Religionen eller ønske oprigtigere at tjene Gud end nogen tidligere Generation.

Om Nogen i vore Dage kan fremkomme med nogen Undskyldning for Forkastelsen af Sandheden og Guds Tjeneres Vidnesbyrd, fordi de ikke ere saa, som han har forestillet sig, da havde Jøderne paa Christi Tid ogsaa god Grund til at bede om Overbærelse for deres Opforsel mod Frelseren; thi vare de ikke i deres Tanker fuldkommen retfærdiggjorte ved ikke at anerkjende ham? Han sagde, han var Messias, Guds Søn; men vidste de ikke, at han var Tømmermanden Josephs Søn? og kjendte de ikke hans Moder, hans Søstre og hans Brødre? „Ingen veed hvorfra han kommer," var deres Anskuelse med Hensyn til Messiæ Komme; men vidste de ikke, hvorfra Jesus kom? Skriften sagde, at Christus skulde komme fra Bethlehem; men var han ikke en Galilæer? og hvor kunde man finde noget Beviis for, at en Prophet skulde opstaae i Galilæa? Negtede ikke hans egne Brødre, som dog burde have vidst, at han var Messias, at troe paa ham? (Joh. 7, 5.) Jesus sagde, at han skulde blive ophøiet, derved betegnende sin Død; men havde de ikke læst i Loven, at Christus skulde leve evindelig?

Hvilken Daarskab maatte det ikke være for de lærde og fromme Pharisæer, med alle disse og mangfoldige andre Indvendinger for Øie, at antage denne Person for Christus, Guds Søn! Med hvilken Nidkjærhed maae de ikke have følt sig inspirerede til at tilintetgjøre hans System, naar de havde saamange „kraftige Beviser" for, at han var en Bedrager! Og naar disse sammenlignes med de „stærke Beviser," som den samme Klasse Mennesker i denne Generation anvender mod Joseph Smiths

Vidnesbyrd, naar han siger, han var kaldet af Gud til at være hans Tjener ved himmelske Væseners Betjening, og at Mormons Bog er en hellig Optegnelse, oversat ved Guds Gave og Kraft til Engelsk, hvor hurtigt reduceres de da ikke til intetsigende, betydningsløse Indvendinger! Spauldings Roman er, naar den bliver drøftet som Vidnesbyrd, en fuldkommen Bagatel i Sammenligning med de Historier, Jøderne udbredte i samme Øiemed om Frelseren, og det samme er Tilfælde med ethvert andet „Beviis" mod Guds Værk i disse Dage. Jødernes Vidnesbyrd mod Værket dengang vare langt bedre grundede og mere sandsynlige end de, som nu circulere om det Sidste-Dages Værk. Og dog seer denne Slægt med Foragt og Forbittrelse paa den Nation, som kunde forkaste saa kostelig en Gave som Evangeliet, og som korsfæstede dets Ophavsmand, medens de selv ere skyldige i den samme Forbrydelse!

For en Nation som Jøderne var der intet mere Tiltrækkende ved Guds Søns Person og Lære, end for Christenheden i vore Dage. De vare velbekjendte med den Tids Literatur, især hvad der angik deres egen Nation. Deres Ledere vare lærde, gudfrygtige og fromme Mænd, som satte Priis paa godt Selskab, videnskabelig Dannelse, stive Ceremonier, andægtigt Ydre og ligesaa særegen Dragt som nogen af de christne Præster har paa vor Tid. Hvorledes kunde de annamme Frelseren og hans Apostler, som ikke besad noget af disse Fortrin? Man kunde ligesaa godt fordre, at Christenheden skulde anerkjende Joseph Smith som Prophet. Var ikke Jesus en Tømmermand, en Mand af den simple Klasse, uden Dannelse, eftersom „han ikke var lærd?" (Marc. 6, 3. Joh. 7, 15.) Førte han ikke et omflakkende Liv og havde Samqvem med de foragtede Toldere og Syndere? (Luc. 5, 30.) Viste han ikke en efter den Tids Begreber oprørende Ringeagt for de bestaaende ældgamle Vedtægter? og gjorde han sig ikke skyldig i mange Ting, som de ansaae for slette? Var han ikke heftig og ubehøvlet i sin Optræden? (Matth. 23, 13-33. Joh. 2, 15.) Vare ikke hans Apostler „ulærde og uvidende," (Ap. Gj. 4, 13.) og flere af dem raae, simple Fiskere, som han havde valgt sig blandt Udskuddet af Befolkningen? De havde ingen Dannelse og havde ligesaa lidt Agtelse for Jødernes Vedtægter som deres Herre og Mester, idet de krænkede Pharisæernes og de Skriftkloges Traditioner ved at plukke Ax paa Sabbathen, spise med utoede Hænder, osv. og ansaaes af Jøderne som forsætlige Bedragere, der endog vare saa forstokkede, at de stjal Frelserens Legeme fra Graven, medens Vagten sov, for at kunne sige, at han var opstanden fra de Døde!

Naar man undersøger den Mængde Billeder af Guds Søn og Apostlerne, som er udbredt i hele Verden, og lytter til de christne Præsters honningsøde Skildringer af deres Liv og Levnet, skulde man da troe, at de virkelig indtoge den Stilling, de gjorde, eller betragtedes paa den Maade, som Tilfældet var? Menneskene have afbildet dem mere som de ønskede, de skulde være, end som de vare i Virkeligheden, og der kan ingen Tvivl være om, hvorledes de vilde behandle disse Mænd, dersom de atter kom til Jorden og fremstillede sig i den simple Dragt, som de brugte hiin Tid, i en af Nutidens pragtfulde Kirker, der er opkaldt efter dem. En af Oldtidens Hellige vilde ligesaa lidt faae Adgang til Prædikestolen som en Hellig i vore Dage, og det er høist sandsynligt, at ingen af dem vilde ønske at bestige den, medmindre det skulde være for at advare baade Præsterne og deres Menighed og formane dem til Omvendelse; thi det Factum, at de indsmigre sig hos de Fornemme, at de bære lange Klæder for at vise sin Fromhed, hvilket aabenbarer deres Higen efter Beundring og

tomme Ceremonier, at de holde lange Bønner og paatage sig et retfærdigt Ydre, at de elske at sidde øverst i Synagogerne og indtage Hæderspladsen ved Festerne samt holde af at hilses paa Gader og Torve og kaldes „ærværdige“ og „høiærværdige,“ vilde minde en af de gamle Hellige altfor meget om hans tidligere Forfølgere, til at han skulde ønske at opholde sig længe blandt dem.

Saadanne Folk, enten de kaldes Pharisæer eller Christne, kunne ei finde noget Tiltalende i Sandheden, eller noget Beundringsværdigt ved dens Forkyndere. Førstnævnte er enten en Anstødssteen eller Daarskab, sidstnævnte ere ikke dannede eller populaire. De ere saa indhyllede i Mørket, at de kunne ikke opdage noget Skjønt eller Ønskeligt ved Evangeliet. Med god Grund sagde Frelseren: „Hvad som agtes høit blandt Menneskene, er en Vederstyggelighed for Gud,“ thi Evangeliet og hans Tjenere have aldrig været høit anseete blandt Menneskene, de ere derimod blevne foragtede og forfulgte i enhver Generation. Kun de, som elske Sandhed og Ret, og hvis Hjerte ikke hænger ved Verden, kunne annamme Guds Tjeneres Vidnesbyrd, adlyde Evangeliet og vandre trofast efter dets Forskrifter.

Joseph Smiths Levnetsløb.

Decbr. 1838. (Fortsat fra Side 317.)

Onsdagen den 26de aflagde David H. Redfield, der var kommen tilbage til Far West, sin Rapport, og Høiraadet viste ved Votum, at det var tilfreds med hans Hvervs Udførelse.

Torsdagen den 27de reiste Anson Call til Ray County i Nærheden af Elk Horn for at sælge noget af sin Eiendom, men toges tilfange af en gammel Neger og ti Mand af Pøbelen. Blandt denne Hob befandt sig to af Dommer Dickeys Sønner, en Mr. Adams og en Constabel. De opfordrede ham til at afgive sine Vaaben og da han sagde, at han ingen havde, befalede de ham at vende sine Lommer. De sagde, de vilde slaae Kjødet af hans Ryg med en Hasselkjæp inden næste Morgen. De sloge ham med knyttede Næver utallige Gange, huggede ham flere Gange over Ansigtet med en Bowiekniv og bibragte ham mange Saar.

Efter at have mishandlet ham om trent i fire Timer og kaldt ham en „fordømt Mormon,“ sagde de, at de vilde hugge ham istykker, som de havde gjort med Andre, binde ham til et Træ med Hassel-Vidier og pidske ham, samt beholde ham til næste Morgen. De begave sig derpaa hen til et Hasselkrat, men medens de raadsloge om, hvad de skulde gjøre med ham, løb han ind i Krattet og ankom lykkelig til Far West, trods deres Forfølgelse.

Efter megen Snakken, Disputeren og Trætte, hvilket Missouri Aviserne overflødigen bevise, bleve Petitionen og Memorialen lagte til Side til førstkommende Juli Maaned, hvorved de ligefrem afsloge Ansøgernes Bøn, og negtede at undersøge Sagen.

Efter vor Fængsling hørte vi aldrig Andet end Trusler, saasom: at dersom

nogen Dommer, Jury eller Ret af nogen Slags løslod Nogen af os, skulde vi ikke komme levende ud af Staten.

Staten bevilgede to tusind Dollars til Uddeling blandt Befolkningen i Davies og Caldwell County, „Mormonerne" i Caldwell ikke undtagne; men da Beboerne af Davies tænkte, at de nok kunde leve af „Mormonernes" Eiendele, vilde de ikke modtage sit Tusinde, hvorfor man foreslog at give det til Befolkningen i Caldwell. Dommer Cameron, Mr. McHenry og Flere besørgede Uddelingen. Dommer Cameron lod Brødrenes Sviin drive sammen, af hvilke mange kunde bestemt paapeges, og nedskjød dem paa Gaderne, og uden at aftappe Blodet anderledes og kun halvt skrabede, bleve de sønderskaarne og uddeelte af McHenry til de Fattige mod en Betaling af fire, fem Cents Pundet, hvilket i Forening med nogle vragede Varer, saasom Calico til dobbelt og tredobbelt Priis, snart slugte de to tusind Dollars, og gjorde Brødrene kun lidt eller i Virkeligheden intet Gavn, da deres ødelagte Gods beløb sig til ligesaa meget som det, de fik.

Den lovgivende Forsamlings Forhandlinger bleve heftigt opponerede mod af Husets Mindretal, blandt hvilket befandt sig D. R. Atchison fra Clay County, alle Medlemmerne fra St. Louis, d'Hrr. Rollins og Gordon fra Boone og flere Medlemmer fra andre Countier; men Pøbel-Fleertallet seirede; thi de skyldige Uslinger frygtede for en Undersøgelse, da de vidste, deres Liv og Frihed derved vilde komme i Fare. I Løbet af denne Session har den lovgivende Forsamling bevilget 200,000 Dollars til Tropperne for at faae de Hellige uddrevne af Staten.

Mange af Statens Aviser søge at skjule Statens Brødefuldhed ved at kaste et Slør af Løgne over dens afskyelige Handlinger; men kunne de skjule Gouverneurens grusomme Ordre til vor Uddrivelse? Kunne de skjule Kjendsgjerningerne angaaende den vanærende Tractat, som dens Generaler tilligemed dens Officerer og Soldater afsluttede i Far West? Kunne de dølge det Factum, at 12 til 15,000 Mænd, Qvinder og Børn ere blevne fordrevne fra Staten uden Lov og Ret? og alt dette forbunden med en Udgift af 200,000 Dollars, hvilken Sum Statens lovgivende Forsamling havde bevilget som Lønning til Soldaterne for denne lovløse Voldshandling? Kunne de skjule det Factum, at vi have været fængslede i mange Maaneder, medens vore Familier, Venner og Vidner ere blevne fordrevne? Kunne de skjule Blodet af de myrdede Mænd og Fædre, eller bringe Enkernes og de Faderløses Skrig til at forstumme? Nei! Bjergenes Klipper kunne begrave dem, det bundløse Dyb kan skjule dem i sine Afgrunde, men dog ville deres gruelige Misgjerninger ligge aabenbare for Engles og Menneskers forbausede Blik — de kunne aldrig skjules!

I Løbet af December Maaned bleve Heber C. Kimball og Alanson Ripley beskikkede af Brødrene i Far West til at besøge os i Liberty Fængsel saa ofte Omstændighederne vilde tillade eller Forholdene krævede det, hvilket Hverv de troligt udførte. Vi bleve undertiden besøgte af vore Venner, hvis Kjærlighed og Omhu jeg altid skal mindes med inderlig Taknemmelighed; men ofte blev det os ikke forundt at nyde Glæden af deres Besøg. Vore Levnetsmidler vare af det simpleste Slags og tilberedte paa en saadan Maade, at de vakte Modbydelighed.

Saaledes tilbragte jeg og mine Medfanger, nedtyngede af Lænker i et mørkt, skummelt Fængsel, Slutningen af Aaret 1838 i Frihedens Land, i Frihedens (Liberty) By, Clay County i Missouri!

Den 1ste Januar 1839 oprandt; men

den fandt os ikke som Frihedens Sønner, men som fortrøstningsfulde Fanger. O, Columbia, Columbia, hvor dybt er Du falden! „Du, de Fries Land, de Braves Hjem," „de Fortrykes Ly," — Du undertrykker dine ædleste Sønner, kaster dem i et afskyeligt Fængsel uden nogensomhelst Grund, kun fordi de dyrke deres Fædres Gud saaledes som hans eget Ord byder, og fordi de følge deres Samvittigheds Bydende. Ældste Parley P. Pratt og hans Lidelseskammerater holdes ligeledes endnu fængslede i Richmond.

Mandagen den 7de. Anson Call vendte tilbage til sin Eiendom ved de tre Arme af Grand River for at see, om han kunde sikkre noget af sit Gods, som han havde efterladt, da han flygtede til Adam-ondi-Ahman; men han traf der paa en Pøbelhob, og En af Hoben, ved Navn George W. O'Neal, slog ham i Hovedet og over hele Legemet med en Knippel. Med megen Møie kom han atter til Far West, og fra den Stund opgav han alt Haab om at redde noget af sit Gods.

Tirsdagen den 8de. Omtrent paa denne Tid blev England og Irland hjemsøgt af en voldsom Orkan fra Nordvest, som omstyrtede mange Huse og reev Taget af andre, saavel i Byerne som paa Landet, og anrettede megen Skade paa Fartøierne. Mange hundrede Mennesker bleve huusvilde, mange omkom paa Land og Sø, og den anrettede Skade er uhyre. En saadan Orkan kunde ikke mindes af nogen Nulevende, og Nogle troede, det var Straffedommene, som fulgte efter de Ældstes Prædiken.

Torsdagen den 10de. Senatet besluttede og Repræsentanternes Huus samtykkede i, at de tre Resolutioner af 18de December henvises til den Committee af de to Huse, som allerede er nedsat i Anledning af Mormon-Urolighederne, og at nævnte Committee faaer Ordre til at indgive en sanddru Beretning om samme saa snart skee kan, hvilket vedtoges.

Onsdagen den 16de. Mr. Turner, Medlem af den samlede Committee, fremlagde i Senatet „et Lovudkast til Undersøgelsen af de seneste Uroligheder i denne Stat." Dette Lovudkast bestod af 24 Paragrapher.

1) „En Committee skal nedsættes for at undersøge Aarsagerne til de seneste Fjendtligheder imellem Mormonerne og den øvrige Befolkning af denne Stat, samt Militairets Fremgangsmaade ved Undertrykkelsen af samme; hvilken Committee skal bestaae af to Senatorer, der skulle vælges af Senatet, og tre Repræsentanter, der skulle vælges af Repræsentanternes Huus."

Lovudkastet bestemmer fremdeles, at Committeen skulde møde i Richmond, Ray County, den første Mandag i Mai, og derefter paa de Steder og til de Tider, som maaatte blive bestemt; at der vælges en Ordfører, Skriver, Ordensbetjent og Medhjælpere; at den skulde udstede Stævninger, osv., tage i Eed, føre Protocol, skaffe Localer og betale Vidnerne halvanden Dollar om Dagen af Statskassen; at Committeens Medlemmer skulde hæve den samme Løn som Medlemmerne af den lovgivende Forsamling; at Skriveren faaer fire Dollars om Dagen og halvanden Dollar for hver Arrestant.

(Fortsættes.)

Blandinger.

Den 14de Juli blev der gjort et Forsøg paa at myrde Kongen af Preussen, idet en Student fra Leipzig ved Navn Oscar Becker affyrede en Pistol paa ham. Kongen erholdt kun en mindre betydelig Contusion i Halsen og er ifølge de seneste Beretninger fuldkommen rask. Studenten lod sig godvillig arrestere og angav som Bevæggrund til sin afskyelige Handling, at han ikke ansaae Kongen for at være sit Kald voxen.

Amerika. I New York har en voldsom Ildebrand fortæret et betydeligt Varelager, en Fabrik, 10 Skibe, 400 Oxh. Sirup, store Qvantiteter Skibsinventarium og 70 Huse. Skaden anslaaes til een Million Dollars.

Den i længere Tid ventede fremadgaaende Bevægelse i større Masser af Unionens Tropper har nu fundet Sted. En Styrke under General Patterson blev indviklet i Kamp med Seperatisterne under General Johnston, der stillede sig til Modværge med omtrent 10,000 Mand, men bleve tilbageslaaede med betydeligt Tab af Døde og Saarede. Ifølge „New York Herald“ have Unionsstaterne for Øieblikket et Troppeantal af 300,000 Mand i Marken. Derimod have 4,000 Separatister seiret over 1,200 Mand Unionstropper ved Chartage i Missouri (ikke i Illinois). Fjendtligheder i stor Maalestok forestaae. En Affending fra Præsident Jefferson Davies er ankommen den 11te Juli til Washington, hvor Congressen nu er samlet, men sendtes tilbage uden Svar. Præsident Lincoln har forlangt 400,000 Mand og 400 Millioner Dollars bevilgede til Krigens Fortsættelse, men Senatet har bevilget 500,000 Mand og 500 Millioner Dollars.

Fra Buenos Ayres i Sydamerika hedder det under 14de Juni: Det seer meget slemt ud herover. Alt er i Oprør, og der forestaaer os en Krig, som kan blive blodigere og langvarigere, end Nogen aner. Efterat Buenos Ayres ved Affendelsen af Emissairer, Penge og Vaaben hemmeligt og med Held har forsøgt at ophidse de det gunstige Provindser, har det nu endelig kastet Masken og ligefrem gjort Oprør mod Nationalregjeringen. Fra begge Sider bliver der rustet af alle Kræfter og det vil komme til en Krig, som vistnok vil ende med Unitariernes fuldstændige Ødelæggelse. Dette Parti, der, hvor lille det end er, dog har Magten i Hænderne, anseer sig ikke for bundet ved nogen af de nys trufne Overeenskomster og er i det Hele taget Skyld i al den Ulykke, som i de sidste ni Aar er kommen over det ulykkelige Land. Det har stedse kjæmpet og seiret ved List og Forræderi, medens Føderalisterne kun have kjæmpet med Sværdet. For Buenos Ayres har de fem nordlige Provindsers Regjering erklæret sig; de andre otte holde med Uroquiza. Montevideo og Paraguay ville iagttage en bevæbnet Neutralitet; men ogsaa disse ville vist tage Deel i Kampen, hvis det skulde bekræfte sig, at Buenos Ayres vil faae Hjælp fra Brasilien, der alt længe har havt Lyst til disse Provindser. Handelen er som en Følge af disse truende Omstændigheder gaaet aldeles istaa.

Panama, den 9de Juni. Den sidste Post fra Ny Granada bringer den vigtige Efterretning, at det endelig er kommet til et Slag i Nærheden af Santa Fé

de Bogota. Regjeringstropperne (Centralisterne) angrebe med 4,000 Mand Føderalisterne, der commanderedes af General Mosquera selv, og vare næsten dobbelt saa mandstærke som Angriberner. Træfningen skal have været en af de blodigste som Sydamerikas uendelige Revolutionshistorie har at opvise, og næsten 2,000 Mand skulle være blevne paa Valpladsen. Det egentlige Resultat af Slaget kjendte man forøvrigt endnu ikke i Cartagena. Tilstanden i Ny Granada er fortiden omtrent ligesaa elendig som i det ulykkelige Mexico.

Poesie.

O, min Fader, Du mig lærte
Sandheds Kundskab at forstaae,
At Væxtens Kraft til evigt Liv
Af Aabenbaringskilden ene kom;
At aldrig fattet blev paa Jorden
End noget Bud til falden Slægts Opreisning,
Med mindre at den Hellig-Aand det gav,
Som et nyt Led i Sjælsudviklings-Kjæden.

Kundskab er den skjulte Gave:
Livets Vand — Selvbevidstheds Kraft,
Der levendegjør; det er en Gave,
En nyfødt Sands til Sjælens Liv.
Den er en hellig Ild saa varm,
Ja, reen og salig, glad, fri og rolig;
Til Sjælens Eiendom den vorder
Et Tilblivelsens Værk, et Bevidstheds Liv.

Trældoms Kundskab er dødfødt Foster,
Livløs Lærdom er Menneskebud.
Tyranniets Magt, der dræber Sjælen,
Ja, Magtsprogs Ord er Trældoms Aag.
Det føder Tvedragt, Sorg og Angest,
Det spreder mørk Vankundighed,
Ufriheds Sold er Synd og Døden —
Saadan er Menneskelærdoms Frugt.

Kun hvad blev givet fra det Høie
Er Friheds sande Arvepart;
Kun hvad jeg fik ved Aabenbaring,
Jeg veed, det kom som nyfødt Kraft;

Det kom til mig fra Tid til Tid,
Ved Bud paa Bud, Lidt her, Lidt der;
Jeg voxte frem ved nye Gaver —
Af Gud Jehovah fik jeg dem.

Saadan er Klippen, hvoraf jeg øser,
Af Livets klare rene Væld;
Et Gudsfrygts Liv, den skjulte Kilde,
Som lever i den Frommes Sjæl.
Det er en Hemlighed saa stille,
Som kjendes kun ved Hellighed;
Det er en sagte Røst, som taler
Sit stille Sprog til Sjælens Dyb.

Den føder Alvors Kraft og mandig Styrke,
Ja trofast Id og Glædens lyse Dag;
Den gjør den Gamle ung, den Unge viis,
Den Vise ydmyg, og skaber Kjærlighed.

Naar Løgnens List og Magt da fraader
Af Vrede mod Guds Sandhedsord,
Jeg kjender ham, Guds og min Fjende,
Han raser for at vinde Seiren;
Men Staven brydes over Djævlen
Ved Aabenbarings Lys, ved Sandheds Kundskab.

C. A. Madsen.

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 14, 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Udgivet og forlagt af John Van Cott.

Trykt hos F. E. Bording.